

De Vlakte van Hato

Interessante plekken op Curaçao

Gebarsten grond door de droogte.

Na jaren heb ik weer eens de Vlakte van Hato bezocht. Vanuit het vliegtuig is het zicht daarop steeds weer een genot voor het oog, maar het is toch wel een compleet ander gevoel er te zijn en het te beleven.

**Tekst en foto's
Solange Hendrikse**

Cactussen in verschillende soorten en maten.

Fietsers op de vlakte met de hoge kalkterrassen.

Geitenfamilie in de heuvels.

De Vlakte van Hato strekt zich uit langs de noordkust van Curaçao, net voorbij het vliegveld Hato, tot aan de Bron van San Pedro. Het is een veelal kale en vaak dorre vlakte, waar de grond gaandeweg verandert en overgaat naar mul rood zand. Er groeien voornamelijk cactussen en doornstruiken. Aan de ene kant de hogere kalkterrassen, waar zich vele grotten bevinden, sommige nog met indianentekens. Aan de andere kant kale bruingrijze rotsen bij de ruige zee met hoog opspattend golven. En hier en daar een lage groene begroeiing in de rode grond. De vele kleuren van de vlakte en de uitgestrektheid ervan met het geluid van zee en wind, maakt het tot een ongekende schoonheid.

Tussen de cactussen ligt een afgedankte airco, die uitstekend dienst zou hebben gedaan in de verzengende hitte, als 'ie het deed. Een geroeste 'Wabi' (oude auto) achter de

struiken, waar menig verzamelaar interesse in zou hebben gehad als het in betere staat verkeerde. Maar er is ook ontzettend veel aan natuur-schoon te zien: prachtige cactussen in allerlei soorten en nuances, een weidse lage groene begroeiing hier en daar, een vochtige en aarddonkere ondergrondse grot en bron, rood mul zand, gebarsten aarde door de droogte, de grot van San Antonio waar je in kunt rondlopen, met stalactieten, de naar beneden hangende punten in een druipsteengrot, en stalagmieten, de druipsteenpilaren van calciet die vanaf de grond omhoog gegroeid is, en waarin de vleermuizen rondvliegen. Ook fietsers op de vlakte en een herder in een auto zonder nummerplaten en met een jachtgeweer op de voorbank, die om water vraagt en of we zijn koeien hebben gezien. Een complete geitenfamilie bijeen in de heuvels, en niet te vergeten de houtjesbaai, die nu voornamelijk een plasticbaai is, om-

Kueba Boz di San Antonio.

dat velen de aangespoelde houtjes tegenwoordig graag verzamelen. De windmolens staan er niet meer, wat het geheel een rustiger aanzien geeft.

Wanneer je de route over de vlakte voortzet, kom je uiteindelijk terecht bij een slagboom, die het verder rijden belemmert, tenzij er vijf gulden per auto betaald wordt. Het gaat om

een privé-terrein met een boerderijtje, waar de stallen van de koeien staan, die we op het eind van onze tocht tegen zonsopgang tegenkwamen en die door de herder in de auto veilig naar huis terug geleid werden. We betalen zonder te mokken, want er wordt ons op die manier een terugweg vol hobbels en gaten bespaard.

Kale, vaak dorre vlakte.

Lage groene begroeiing op sommige plekken.

Houtjes of ook wel plasticbaai.

De koeien keren huiswaarts.

Verroeste 'Wabi' achter de struiken.